

עין משפט
גר מצוה

לג א מ"י ט"ה מהלכות שבת
הלכה כא:
לד ב שם הל' יח יט כ:
לה ג שם הלכה כא:
לו ד מ"י ט"ה מהלכות שניות
עמוד הל"ג טו"ע א"ח
סימן תרמ"א ע"ף כ:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

קיד:

ליתקע בי היכי דלידעו דחלבי
 קן תקיעת צע"ש קאמער
 שחל נאחד בשבת לא תקעי צמוצי
 ולדבריה מתוך התקיעה יא נראה
 שמתקעין צע"ש אף עיי"ש מתקעין
 נכניסת חמור ולהכי אמר בשמין
 "ע"ש שחל צמוצי" ומגדילין ולא מתקעין
 וצ"ל שחל להדיע דחלבי שבת קריבין
 צייט ומיהו הכס דלבי דיעו הוא שייט
 קיל הוא משבת וזה דפריך עלה
 בשמין ואמאי ליתקע בי היכי דלידעי
 שדרי שחיהו לאלתר אותה תקיעת
 אינה אלא להודיע שהוא לילה ולא
 להודיע שייט קל הוא משבת וזה
 נלא קאמר הבא ליתקע בי היכי
 דלידעו דחלבי יוה"כ אין קריבין
 בשבת דהא בי לא תקעי נמי מנחת
 בשבת ויוה"כ שוין אין קריבין של זה
 בזה א"כ קן התקיעה אינה מוחזקת
 נלא יאין קריבין של יוה"כ בשבת וזה
 שחל לא צעי למיפקר ולגביל צמוצי
 בשבת דלידעי דחלבי שבת קריבין
 ויוה"כ אין אפי' מגדיל צבית הנסמ'
 צביתס דהן פקוסס כגדולס כמו
 בתקיעה:

וליתקע בי היכי דלידעו דשרי

ושבות קרובה התייר
להיות ערב שבת תוקן
שבת מבדילין אלא תחת
היבי לדידי שורא
מחוררתא כדרב יוסף
רב הונא ואמרי לה א
הונא יוה"כ שחל לחייו
ירק אמר רב מנא תנא
להיות בשבת שאסור ב
שבות למאי אילימא
תעשה כל מלאכה א
ש"מ אמר רבי חיאיא ב
יוה"כ שחל להיות בש
מיתבי מנין ליוה"כ
שאסור בקיבת ירק ת
אילימא למלאכה והו
מלאכה אלא לאו ב
למלאכה ולעבור עלי
כוותיה וא דרבי יוחנן

בקיבת ירק. ה"ה
היה מני למיפקר אכילה דרי שמעאל
ה"ה כי היכי לדידי שמעאל
ה"ה לשנת אלף תחא ליה
למיפקר לדידי:
אמר רב יוסף פ"י שאין רוחין
שבות להדי. דעל כ
שפיר ליחזק כי היכי לדידי עולמי
שנת קריבין כי לא הוה מני לשנוי
ולא דאין ו. התרה הוה שמעאל
להקריב אלף חומרה הוה שקטירו
לחומרים ולא יבדל לדי נטרי ויש
חוקרה דדבר שחייבין להקטירם:
אמר בקיבת ירק. נראה לרי
דאסמכתא בעלמא הוה
דאי מדאורייתא יוה"כ נמי ליחזק
ה"ה דאמר פסק כלל גדול (לפי עג)
ה"ה מן דקנין סילקא חייב שמים
ה"ה כדמירי במחבור והכא אדרי
תלוש סעודת בקוטרם ולא אמרי
ללא דאמר פסק כלל גדול"ה ה"ה
מאן דפריס סילקא חייב משום טומן
ה"ה מירי כעשוא תחיתות דקות
תחא והכא מירי כעשוא תחיתות
לקנינא ירק דכרייתא היינו שעושים דק דק דהו חסור דאורייתא
דמני לטומן אי"ז במחבור: ועל ואמר: ליחזק כי היכי לדידי
ש"מ בשחיטה. לא להודיע ד"ע קיל אלא להודיע שהוא לילה וכן
דמירי ר"מ דמוקטשים מוצאי יוה"כ אינו אלא להודיע שהוא לילה
יאכלנו את צנינים שהמעט וגם להכין סעודה מוצאי יוה"כ שהיא
ענין י"ט"ט כמו שיש הפסקה אחר מנח מצינו כולל גדול ודאי ולא
במחזורים שחזר בהן שהקפידה זכר ליוזב"ל כי לתם חוקעין בכל
שנה ושנה וזה היכי יוצל בזה שנה ושנה:

הדרן עלך ואלו קשרים

חמור יואל ונכנס קל: ולא חוקעין. מבעוד יום להנטייל ולהבדיל דה
 שבות להמיר לגורך דבר קרוב יתקע ששחסינה יידע דשרי
 דחסור משום שבות דקטורח משבת לחול אלף אפילו האידני
 ששחל אלף בשבת לא שרי רבין: אמר רב מנא סנא כו':
 בזהו קנינה חסר לן קרא: אינימא במלכא. כגון מחוב
 קנינים ירק. בעמלא בחלוש דמדי ללא מלכא קאי עליה עשה
 שריטן ליה משום עגמת נפש למיחדי איסור דאורייתא ובסאר יוה"כ
 אלף מכל דבר המעבד מלהמעות מדסמטין לנעוטין דהי

ואלו קשרים פרק חמשה עשר שבת

כִּי הוּא כִבְבֵל. כְּשֶׁמִּלְמַדְתִּי
הָיוּ תוֹקְעִין. שֶׁתְּקִיעוֹת שְׁמוֹקֵץ עַ"פ הַנִּבְטָל וְהַכְדִּיל מִשּׁוֹ
דְּיוֹה"ש קָדוֹשׁ כִּשְׁבָּת וְאִסּוּר כָּל מַלְאָכָה: וּבִמְצוֹ"ש. אֵל חַס בּו יוֹה"כ:
אֵל הוּא מְכַדִּילֵן. בְּחִפְזָהּ הַמְכַדִּיל בִּין קֵדֶשׁ לְקִדְשׁ כְּמוֹ שֶׁמְכַדִּילֵן:
צִי"ט שֶׁחַל לְהוֹיֵט בְּמִצְוֹ"ש: דְּכָרִי הַכֵּל
סוּא. לֹא הוּא מְסַקֵּנָה אֲדַמְעָה דְּמִיָּהוּ
כְּפִלְגוֹתָה דְּרַבִּי יִשְׁמַעֲלָא וְרַבִּי עֲקִיבָא
דְּמַתְרִי: רַבִּי עֲקִיבָא סוּא. דְּחֵשִׁב
לֵיהּ יוֹה"כ כִּשְׁבָּת הַלֵּקֶן לֹא כְּעִי
לְמַתְקֵה לְהַכְדִּיל בִּין זֶה לֹא לְהִיכַר
לְלֹא תַקְשִׁיעִין אֲלֵהּ בִּין יוֹם קֵל לְיוֹם
חֲמֹר וְכִי הִי"ד דְּכִשְׁבָּת לֹא תַקְשִׁיעִי
לְהַכְדִּיל כִּהְיֵה מְלַהֲקֵיר חֲלָבִי שֶׁבֶת
צִי"ח: צִי"ח: צִי"ח: נִמֵּי לֹא תַקְשִׁיעִין לְהַכְדִּילֵן
מְלַהֲקֵיר חֲלָבִי יוֹה"כ צִבְּתָה: דְּאִי
ר' יִשְׁמַעֲלָא. לֵבִי קִדֵּל יוֹה"כ יוֹה"כ
מִשְׁנֵה לְתַקְשִׁיעִין מְלַהֲקֵיר מְלַהֲקֵיר חֲלָבִי
יוֹה"כ צִבְּתָה וּבְתַקְשִׁיעָה זֶה יִכְיֵט שֶׁהוּא
יוֹם הַקֵּל וְלִכְשִׁימָלוֹ יוֹה"כ צִבְּתָה שֶׁבֶת
וְלֹא יִתְקַשֵּׁר יִיעוֹשׂ שְׁמוֹת לְהַקְרִיר צו
חֲלָבִי שֶׁבֶת: יוֹה"כ סוּא. כִּיבְּרִיאֵי
כָּל וְאִין לְרִכִּין סִימֹן דְּמַתְרִי צִבֵּן
וְיוֹר מִשְׁטַרְטִין יִיעֲקֹב (דְּבִרָּה: ג):
סוֹקֵן. מִמַּכְתָּה סוֹכָה: ג' לְהַכְדִּיל
סו'. וְנִמֵּי לֹא תַקְשִׁיעִין מִכְּנַשְׁתָּה אֲדַמְעָה

בות רחוקה לא התירו פוחתין מכ"א תקיעות במקדש וקס"ד

מדתקני להו במקדש להיכרד כדכנסו
תקני להו: דגרי אביי. כבדר
יומא כפרק ג' גמי נדרש עששה
הילני המלה על פתחו של היכל בשעה
שהמה זרחה נולדות יולאות הימנה
וסכל יודעש שומן ק"ש הגיע ומוחזיק
ורמיניה הקורא ק"ש עם אנשי משמר
לא ילא אלמא לאו קיימנא קריין וזמא
אני הא קיימנ נדרשית לזאר עמא
שיקרא ק"ש כענוטה: וליפטע. בין
לר"ע בין לרבי ישמעאל לארדועי דקל
הוא משנת דיו"ט שרי כענוטה כדי
תלוש לנחת העליון נח הקלחין כדי
להשוותם לזמן מוכינים לחתך ולפרמן
לדמירין לקמ"י דשרי משום דהוי עיני
שרוא ומזון ואיני חולל: קנינא.
כי הוהי סלקא גלול (נעיל ע"ג) הוי מאן
דקניי כענוטה דלול דהוה כענוטה
והכא כענוטה: לפי שאין דומין שנים
לפסיר. תקיעת שופר שנים הוא
וקאמרת דליקמיה לארדועי היתר
כענוטה כדי אין דומין שנים להיתר
אלא לאקור כיוו ויזיט שנה להיות

בע"ש חוקעין להבטיל ולהבדיל: ורב שסת צריה דרב אידי אמר

וְעוֹלָם דּוֹמִין שָׁבוֹת לַהֲפִיר. אִי הוּא מִיבִיעִי לֵן הִתְרָא הֶאֱדִירָא אֲנִל
שִׁתְחָא דְלֵא מִיבִיעִי לֵן קִינְחָא רִיק בִּיחֻ"כ שְׁחָל לִהְיוֹת צַע"ש שְׁחִי
שִׁתְחָבָת לֹא יִשְׁלֹם וְכִי חֲתָא תְּקִיעָה וְ אֲלֵא לֹא הִידְעוּנִי הִתְרָא שְׁבִנָּה
וְיָמִיעִי שְׁבִנָּה הִתְרָא לְצֹרֵךְ דְּבִר קִרְבּוֹ וְלֹא לְצֹרֵךְ דְּבִר רְחוּק. טוֹשִׁין.
וְהִסְבִּיל אֶת הָעַם מִמְלַחְמָה הַמוֹתֶרֶת בִּירוֹשָׁלַיִם כְּגוֹן אֹחֵל נֶפֶשׁ וְהִסְבִּיל
בֵּין הַקּוֹדֶשׁ וּבֵין הַחֹל: וְלֹא מִדְּבִילֵין. בְּחִפְזָהּ וְעַל הַסּוֹס דְּלֵא תִקְטִי
כְּזֹמָר הַבְּדֵלָה אֲלֵא בִּיחֻלָּא קוֹדֶשׁ וּבְכַנִּיעָתָא חוּל וְלֹא בְּכַנִּיעָתָא קוֹדֶשׁ
וְיִחֻלָּא חוּל וְדָהֵם שִׁיךְ לְקוֹדֶשׁ יוֹמָא וְקוֹדֶשׁ יוֹמָא שְׁמִקְדָּשִׁין עַל הָיִן
הִי הִיכִירָא דִּילֵיהּ: וְמוֹאֵי שָׁכָא. וְהָא חֹל וִירוֹשָׁלַיִם בְּחִפְזָהּ שְׁבִנָּה
הִיכִירָא חֲמוּר וְהָיִם לֹא עָשׂוּ שׁוֹם מְלָחָה: וְהָאֵל. אִי ס"ד דּוֹמִין
הִיכִירָא לְחֵלְתָא: אֲסוּר כְּקִנְיֵינָא יִרְק. וְלֹא מִבִּיעִי שְׁבִנָּה דְּעֵלְמָא
כֵּלָן עֵינֵי דֵּהָ בְּצֵאֵר יוֹהִי"כ שְׁחָל שְׁבִנָּה אֲסוּר וְהוּא מוֹתֵר
ל'. בְּשִׁבְתָּ בְּרֵאשִׁית שְׁבִנָּתוֹן שְׁבִנָּה קוֹדֶשׁ וּשְׁבִנָּתוֹן מִשְׁמַע שְׁבִנָּה:
הָא כְּסִיב לֹא תַעֲשֶׂה כָל מְלָחָה. וְהָא חוּל לֵמָּה לִי: אֲלֵא לֹא
לִי לְעִגְמָתָא שְׁבִנָּתוֹן שְׁבִנָּתוֹן וְכִינֵן מִדְּחֹרִיבִיתָא אֲסוּר כִּבְל שְׁבִנָּתוֹן הִשְׁהָה הֵכָּא לֹא
לִי לְעִגְמָתָא שְׁבִנָּתוֹן שְׁבִנָּתוֹן בִּיה נְמִישׁ שְׁבִנָּתוֹן שְׁבִנָּתוֹן לֹא מִמְלַחְמָה
לִי כִּינֵן לִי בְּפִרְסָה תְּקִיעָה דִּירוּמָא (דֵּה עֲדָה) לְחֵלְתָא וְסִכִּיבָה דְּוִדְמִין לִיכָּס:
וְכִינֵן לִי בְּפִרְסָה תְּקִיעָה דִּירוּמָא (דֵּה עֲדָה) לְחֵלְתָא וְסִכִּיבָה דְּוִדְמִין לִיכָּס:

מותר

אחרים, אבל ליתול לא מיהרתי לו יוריד שטח לשבת ולמנוחה מאחרים, ודעתי שיש
לדור שבטם מרחוק כלן. משקעתי וכן הדתן וחתן חלבי שבת קרובין ביניהם, ויורד
היה-יש להם ליתול עישי אל היתקין ומתבטא-יש לו ממרחביו וזה הכל. ואי תפקידה
אחרים אומרים אין שבת לצדד את כל ביה ליתול אלא ד' ימים, וזה היתה שבת משועת
בשבתם מגילה אר' לוי כאן כל היתול שבת אל היתול יר' ליתול יר' ליתול יר' ליתול
לחיים צומא דאש בעיבורה. משקעתי מיתן דאש' שבת משועת אר' דהיתא ויר' ומשנת
כן כל שבת המלה שראה כיצא בה. ובתול ובין ארצות) בה תלוי. שבתה לשע' משעי
לן מלטה בין מאחרים. ולעצני קרובי יר' ליתולת אר' שחל ליתולת אר' בקרבת יר'

מסורה הש"ס

(א) מוסה דד: (ב) לעליל כ: ושינ:
(ג) מוסה נג: (ד) יומה לז:
(ה) (פסחים מז: ו) חלץ כה:
(ו) לעליל לה: (ז) דף קטו:
(ח) ויקרא טז: (י) דף עד: ופיש:
תוס' ד"ה הוי מחלו: (כ) (ע"ה)
תוס' לקמן קס: ד"ה אכל לא כ"ה:
(ל) (פסחים) של מנחה ליה"כ:

תורה אור השלם

1 ויאמר אליהם הוא אשר
דבר יי שבתון שבת קדש ליי
מקדש את אשר תאפו אפו ואת
אשר תבשלו בשלו ואת כל
ההדף ויעזו לכם לנשמות
עד הבוקר.
2 ויום השביעי שבת כל
אלהך לא תעשה כל
מלאכה אתה ובנך ובתך
עבדך ואמתך ובחמורך וגדלך
אשר בשעריך. שמות כ ט

הגהות הב"ח

(א) גם' אחר דב' מנא' תביא גמ' דב' מנא' ליוס"כ:

הגהות הגר"א

[א] גמ' דר' יוחנן. ל"ל דרש
הונא (ר"ל לגי' הרמב"ם
:ימ"ח):

רבינו חננאל (דמשק)

[illegible]